

Després del seu recent debut amb la Filharmònica de Nova York, el director granadí s'estrena a Barcelona amb l'Orquestra de Friburg i l'Orfeó Català

Heras-Casado arriba al Palau

MARICEL CHAVARRÍA
Barcelona

Debut màgic el de Pablo Heras-Casado avui al Palau de la Música, una casa que li va obrir les portes sent un jove músic amb inquietuds corals i per la qual va acabar residint un temps a Barcelona, atret per la tradició coral catalana. A ella torna ara, convertit en un dels directors d'orquestra més versàtils –des de la música antiga a l'avantguardista– i més hàbil·dós a l'hora de manejar l'agenda, ja que aquesta temporada ha debutat a la Filharmònica de Nova York, la London Symphony o la Philharmonia de Londres. Sense oblidar la vis operística: després del *Rigoletto* amb que va debutar fa mesos a Nova York, el Met li ha demanat de dirigir *Carmen*, un títol que val a dir també ha fet en el Mariinski.

A vostè li demanen *Carmen* pel seu sentiment andalús? “Hi deu haver ressorts geogràfics i folklòrics, perquè el torero de *Carmen* també era de Granada, però al final tot és música i jo ara sento una connexió molt profunda amb Schumann: són llaços de cultura musical, d'estètica i de la meva pròpia experiència vital”, respon un benhumo-

“És una sort que l'Orfeó m'hagi demanat d'incloure 'Nachtlied' en aquest programa de Schumann”

rat Heras-Casado al telèfon. Amb Schumann debuta al Palau (20.30 h), única parada espanyola en el marc d'una gira amb l'Orquestra Barroca de Friburg, amb la qual interpreta els principals concerts per a solista: el de violí en menor amb Isabelle Faust, el de violoncel amb Jean-Guihen Queyras i el de piano amb Alexander Melnikov. Per part seva, l'Orfeó Català s'ha demanat *Nachtlied* i també dos *Cantos gitanos* de Brahms amb Melnikov al piano.

“Em sembla una sort enorme que m'hagin demanat de fer aquest gir al programa, perquè amb l'Orfeó vam col·laborar al Festival de Granada, però

després no hi va haver ocasió de repetir –apunta Heras-Casado–. És un cor fantàstic i per a mi és com tornar a casa, ja que en una classe magistral que va fer a Granada l'aleshores director Jordi Casas, em va animar a venir a Barcelona i a l'Orfeó. Llavors jo començava a pensar que m'agradaria dirigir. Devia tenir uns 16 anys i ja estava molt ficat en la vida coral granadina. Al cap de quatre vaig venir a viure a Barcelona”.

En aquest punt de la conversa, Heras-Casado passa al català, que, potser per la proximitat de la seva cita amb Palau 100, és realment fluid. “La *Nachtlied* de Schumann és –diu– una obra desconeguda però sorprenent, original i moderna, que explora a través de la poesia el món dels colors i la

suggestió, i crea ambients a través de l'orquestració. És una oportunitat de donar-la a conèixer i d'introduir la dimensió lírica de Schumann”, comenta.

D'aquesta gira Harmonia Mundi gravarà en directe els tres concerts de Schumann en un disc que veurà la llum el 2015. Però mentrestant, el director granadí treu en primícia espanyola al seu pas per Barcelona el primer àlbum amb Deutsche Grammophon, convertit en el primer espanyol que firma com a artista d'aquest segell. En el projecte

Heras-Casado descobreix la faceta d'empresari del mític cantant d'òpera italià Farinelli. Interpretat per Concerto Köln, el disc inclou una desena de primers enregistraments mundials i peces de compositors espanyols de l'època. I hi col·labora el contratenor Bejun Mehta.

“És un moment important per a mi, l'inici d'una col·laboració a llarg termini com a ambaixador de la col·lecció historicista Archiv, que té 66 o 67 anys però que ha estat un

temps en repòs i ara es vol impulsar”. Per què Farinelli?

“Va ser la primera estrella del rock, tenia una dimensió èpica i era molt cosmopolita en una època en què no era fàcil. En la seva última etapa es va dedicar a dinamitzar el panorama musical de l'Espanya del segle XVIII a la cort reial. I com a figura internacional que era va promocionar l'intercanvi de músics, companyies i compositors entre Itàlia,

Àustria, França i Espanya, donant a conèixer la música espanyola fora. A mi m'interessa mostrar aquesta normalitat de la connexió entre els estils musicals europeus”.



CRÍTICA DE CLÀSSICA